

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 4765/24
03.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Милице Милановић-Траиловић, као председника већа и судија Јелене Јовановић и Мирјане Гитарић, чланова већа, одлучујући у парници тужиоца, Друштво за инжењеринг, производњу и услуге Millenium team d.o.o. Beograd, ул. Војводе Степе бр. 390, МБ 17511068, чији је пуномоћник Оливер Глишић, адвокат из, улица, против тужених: 1) Пословни систем за инжењеринг и промет телекомуникационе опреме и услуга Телефонија ад Београд у стечају, ул. Јурија Гагарина 36Б, МБ 07018509, чији је пуномоћник Иван Вукоје, адвокат из, улица ... број 8/28 и 2) Друштво за дистрибуцију гаса МТ Гастел д.о.о. Београд, улица Војводе Степе бр. 390, МБ 20436158, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду П 7398/15 од 05.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2024. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду П 7398/15 од 05.06.2024. године.

Образложење

Ожалбеном првостепеном пресудом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да следећи уговори закључени између првотуженог, као зајмодавца и друготуженог, као зајмопримца, не производе правно дејство:

- уговор о зајму закључен 15.03.2010. године код првотуженог и код друготуженог заведен под бројем 10/000063,
- уговор о зајму закључен 15.04.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/003728 дана 15.04.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/000020 дана 16.04.2010. године,
- уговор о зајму закључен 06.07.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/007467 дана 07.07.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/000034 дана 06.07.2010. године,
- уговор о зајму закључен 13.09.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/000070 дана 13.09.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/010191 дана 13.09.2010. године,
- уговор о зајму закључен 26.10.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/011896 дана 26.10.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/000048 дана 26.10.2010. године,

- уговор о зајму закључен 01.12.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/013572 дана 01.12.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/000053 дана 01.10.2010. године,

- уговор о зајму закључен 07.12.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/013858 дана 07.12.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/000074 дана 01.12.2010. године,

- уговор о зајму закључен 29.12.2010. године, код првотуженог заведен под бројем 10/015068 дана 29.12.2010. године, а код друготуженог заведен под бројем 10/000062 дана 29.12.2010. године и

- уговор о зајму закључен 28.02.2012. године, код првотуженог заведен под бројем 12/001569 дана 28.02.2012. године, а код друготуженог заведен под бројем 12/000062 дана 28.02.2012. године. Истом пресудом је одбијен тужбени захтев да се утврди да наведени уговори о зајму производе правно дејство уговора о докапитализацији, тј. о повећању основог капитала туженог, а захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка је одбијен.

Благовременом и дозвољеном жалбом тужилац побија првостепену пресуду у целости из свих законских разлога, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се жалба усвоји, првостепена пресуда преиначи, тако што ће се усвојити тужбени захтев, а тужени обавезати да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

У жалби указује и на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, као и да је суд био дужан да изведе доказе допунским вештачењем и саслушањем предложених сведока и законских заступника странака, јер се без извођења тих доказа битна околност - стварна воља уговорница приликом закључења уговора о зајму, није могла утврдити. Такође сматра да се погрешна примена материјалног права огледа и у томе што суд у односу на друготуженог није донео пресуду на основу признања.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе чл. 386. Закона о парничном поступку, овај суд закључује да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеној пресуди нису учињене битне повреде поступка из чл. 374. ст. 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд пази по службеној дужности, а противно жалбеним наводима нема ни повреде из чл. 374. ст.2. тач. 12. истог Закона, јер је пресуда разумљива, дати су непротивречни, јасни и потпуни разлози о свим битним чињеницама који нису у супротности са садржином исправа и стањем у списима предмета, а нема ни других разлога због којих се правилност побијане пресуде не би могла испитати.

Првостепени суд је утврдио да су дана 26.06.2008. године ПС Телефонија а.д. Београд и Миленијум тим д.о.о. Београд закључили Уговор о регулисању међусобних односа ради обезбеђења пројектног финансирања изградње гасоводних мрежа Старчево, Омољица и Иваново, којим су констатовали да су исте уговорне стране претходно закључиле Уговор о пословно техничкој сарадњи од 12.07.2007. године, којим су се, између осталог, сагласиле да буду извођачи радова на изградњи гасоводне мреже на територији месних заједница Старчево, Омољица и Иваново. Уговором од 26.06.2008. године су се сагласиле да ради обезбеђења тзв. пројектног финансирања од стране пословне банке за изградњу гасоводних мрежа оснују посебно друштво са ограниченом одговорношћу, те су ближе наведени подаци привредног друштва МТ Гастал доо Београд, да на основу договореног будућег ангажовања уговорних страна по завршетку изградње ових мрежа опредељују удео у новооснованом друштву и то Телефонија са 55% основног неновчаног капитала друштва, који се састоји од

власништва на гасоводним мрежама на територији МЗ Омиљца и Иваново, а Millennium team 45% основног неновчаног капитала, који се састоји од власништва на гасоводној мрежи на територији МЗ Старчево, што ће све бити предмет посебне процене овлашћеног процењивача и бити опредељено као основни неновчани капитал привредног друштва из члана 3. овог уговора (МТ Гастел доо) и дефинисано у акту о оснивању кроз повећање капитала и регистрацију у АПР. Наведени уговор је оверен пред Петим општинским судом у Београду под бројем ОВ 2243/08 од 26.06.2008. године.

Millennium team доо Београд и ПС Телефонија ад Београд су дана 26.06.2008. године закључили и оверили Уговор о оснивању овде друготуженог, као оснивачи и одредили своје улоге у новчаном капиталу и неновчаном капиталу са процентом од 55% Телефонија и 45% вредности власништва Millennium team. Данa 06.08.2008. године закључен је Уговор о дугорочном кредиту између Banca Intesa ад Београд и овде друготуженог као корисника кредита у износу од 1.050.000,00 евра којим је између осталог предвиђено да се корисник кредита обавезује да полаже банци инструменте обезбеђења и то 2 уговора о приступању дугу овде тужиоца и првотуженог, и по 10 уговорних овлашћења и бланко соло меница. Тужилац је са банком, по основу наведеног уговора о дугорочном кредиту, дана 06.08.2008. године закључио Уговор о приступању дугу, а дана 13.01.2011. године уговор о залози 45% удела у основном капиталу МТ Гастал доо Београд. ПС Телефонија ад Београд и Millennium team доо Београд су дана 02.12.2013. године закључили уговор о иступању члана и преносу удела у друштву МТ Гастел доо, тако што је тужилац постао једини члан са 100% удела, а укупна накнада износи 9.000.000,00 динара који уговор је оверен дана 02.12.2013. године.

Прво- и друготужени су закључили уговоре о зајму којима је друготужени зајмопримац, а првотужени зајмодавац, на које уговоре је усмерен тужбени захтев у овом поступку. Данa 15.03.2010. године закључен је уговор о зајму којим је зајмодавац одобрио бескаматну краткорочну позајмицу у износу од 3.630.000,00 динара, без камате, са роком враћања најкасније годину дана од дана закључења уговора и обавезом зајмопримца да у случају неблаговременог враћања зајма плати законску затезну камату. Под истим условима и у истом својству су прво- и друготужени закључили и: уговор о зајму од 15.04.2010. године у износу од 320.000,00 динара; уговор о зајму од 06.07.2010. године у износу од 5.000.000,00 динара; уговор о зајму од 13.09.2010. године у износу од 300.000,00 динара; уговор о зајму од 26.10.2010. године у износу од 6.050.000,00 динара; уговор о зајму од 01.12.2010. године у износу од 294.845,97 динара; уговор о зајму од 07.12.2010. године у износу од 10.733.966,82 динара и уговор о зајму од 28.02.2012. у износу од динара 480.000,00 динара. Уговором о регулисању међусобних односа који су овде тужени закључили дана 29.12.2010. године, ПС Телефонија ад Београд се обавезала да у току 2011. године друготуженом уплати средства са побољшања текуће ликвидности у укупном износу до 4.500.000,00 динара, која средства представљају краткорочне бескаматне позајмице које доспевају за враћање до краја 2012. године. Првостепени суд је извео доказ вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке и утврдио да су прво- и друготужени у периоду од 15.03.2010. године до 28.02.2012. године закључили 9 уговора о зајму у укупном износу од 31.308.812,73 динара по ком основу је првотужени на текући рачун друготуженог исплатио наведени износ, а у посебној документацији друготуженог је евидентирано враћање зајма у износу од 2.620.000,00 динара. Даље је утврђено да је друготужени уплаћени износ зајма искористио за отплату рата кредита и редовне камате из Уговора о дугорочном кредиту од 06.08.2008. године у износу од 29.265.639,94 динара, а преостали износ од 453.172,85 динара искоришћен је за

плаћање осталих пословних потреба друготуженог који је све ове уплате књижио у својим пословним књигама као зајам.

Суд је одбио извођење доказа допунским вештачењем ради утврђивања чињеница о испуњењу уговорних обавеза уговорних страна из уговора о оснивању друготуженог и уговора о регулисању међусобних односа, закључујући да су те чињенице садржане у мишљењу и налазу судског вештака од 29.09.2017. године, а такође је ставио ван снаге решење о саслушању сведока који су учествовали у преговору приликом оснивања друготуженог, ради утврђивања стварне воље странака приликом закључења уговора о зајму, и то сведока АА, ББ и ВВ, као и саслушање законских заступника тужиоца ГГ и ДД, закључивши да та околност није битна за пресуђење, јер је за повећање основног капитала друштва законом прописан поступак и не постоји могућност повећања основног капитала друштва на основу десимулованих уговора.

Првостепени суд закључује да је тужбени захтев неоснован, јер се ни у смислу одредби Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04) који се примењује на уговоре о зајму који су закључени у периоду од 15.04.2010. године до 07.12.2010. године, нити одредби Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 36/11 и 99/11) који се примењује на уговор о зајму од 28.02.2012. године, не може одредити ни докапитализација нити повећање оснивачког улога, нити конверзија потраживања чланова друштва према друштву на основу десимулованог правног посла, јер је за исто нужно постојање одлуке скупштине друштва, а сам поступак докапитализације односно повећања оснивачког улога се мора спровести у поступку прописаном законом, доследно и благовремено. Стога првостепени суд закључује да се повећање основног капитала новим улозима чланова друштва или конверзијом потраживања у капитал према друштву не може никада бити извршено на основу десимулованог уговора, већ се мора поштовати законом установљена процедура за унос и уплату нових улога. Такође, првостепени суд оцењује да чињеница да је друготужени признао тужбени захтев не води доношењу пресуде по основу признања из разлога што су тужени јединствени и нужни супарничари у смислу чл. 210. и 211. Закона о парничном поступку, јер предмет тужбеног захтева јесте утврђење да уговори које су тужени закључили не производе правно дејство, због чега обе уговорнице морају бити обухваћена тужбом и спор према оба тужена се може решити само на исти начин, та како је првотужени оспорио тужбени захтев, не може се донети пресуда на основу признања у односу на друготуженог, већ се морају расправити битне чињенице.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и правилно одбио постављени тужбени захтев, и за своју одлуку је дао јасне и потпуне разлоге које у целисти прихвата и овај суд.

Неосновани су наводи жалбе у погледу отклањања извођења доказа саслушањем сведока и странака, као и економско-финансијског вештачења, јер је првостепени суд утврдио све чињенице од значаја за пресуђење у овој парници, те на наведени начин није учињена ни битна повреда поступка из чл. 374. ст. 2. тач. 7. Закона о парничном поступку на коју се фактички указује наводима жалбе у погледу неодређивања доказа за утврђивање стварне воље уговорних страна за коју жалилац тврди да је битна околност у овој парници. У том смислу је правилна оцена првостепеног суда да чак и у случају да је стварна воља странака била повећање оснивачког улога, такав десимуловани уговор не би могао производити правно дејство због непостојања обавезне форме за повећање оснивачког капитала друготуженог, јер је, супротно жалбеним наводима у погледу строгог формализма суда у поступању, у конкретном случају реч о законом прописаној форми чији се недостатак не може отклонити, све

имајући у виду одредбу члана 113. ст.1. Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04) и члана 146. ст.2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 36/11 и 99/11). Стога код чињенице да не постоји одлука скупштине друштва о повећању капитала, односно о конверзији потраживања у капитал, а без чијег постојања не може доћи до промене у капиталу друштва, то побијана пресуда није захтјевањена повредом из члана 374.ст.2 тач.12 Закона о парничном поступку јер су у конкретном случају дати разлози о свим битним чињеницама за пресуђење. Није учињена битна повреда поступка ни одбијањем извођења доказа допунским вештачењем јер је правилна оцена првостепеног суда да би исто било сувишно, будући да су све чињенице о извршеним плаћањима између тужених по спорним уговорима већ утврђене, док је суд тај који на основу тако утврђених чињеница цени правну природу уговорних односа странака и да ли су странке испуниле и које од својих уговорних обавеза.

Поред тога, правилно првостепени суд полази и од садржине одредбе чл. 242. у вези члана 114 Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 125/04) и одредбе члана 294 у вези члана 146. ст.5 Закона о привредним друштвима („Службени гласник Републике Србије“ број 36/11 и 99/11), када даље образлаже да појачана контрола законодавца када је реч о повећању основног капитала друштва има за циљ заштиту не само оснивача, већ и трећих лица које се поуздају у податке у јавном регистру и који су од значаја за њихово пословање, те су неосновани сви наводи жалбе којима се указује да се првостепени суд бавио првенствено формом, јер првостепени суд правилно закључује да код такве законске регулативе института повећања основног капитала привредног друштва, основ повећања капитала не може бити десимуловани уговор.

Стога је, насупрот наводима жалбе, првостепени суд дао разлоге о свим битним чињеницама за пресуђење и правилно применио одредбу члана 66 Закона о облигационим односима када је закључио да предметни уговори о зајму не представљају привидне уговоре, јер је у првостепеном поступку утврђено да су сви уговори књижени и делимично враћени као уговори о зајму. Ни наводи жалбе у погледу постојања намере тужених да приликом закључења уговора о зајму дође до повећања основног капитала друготуженог не доводе у питање пуноважност ових уговора, који су дати као зајам, искоришћени делом за испуњење обавеза према банци а делом за редовно пословање, и који су књижени и делимично враћени као уговори о зајму. Наиме, правилно првостепени суд тумачи одредбе уговора о зајму који су закључени између овде тужених када оцењује да на њихову пуноважност не може утицати ни садржина одредбе члана 7.5.3. Уговора Ов.бр.2243/08 од 26.06.2008. године који је закључен између тужиоца и првотуженог, јер евентуално постојање намере тужиоца и првотуженог да повећају основни капитал друготуженог, без предузимања конкретних радњи које су прописане законом, не чини недопуштеном ни каузу ни предмет закључених уговора о зајму, нити указује да је реч о симулованим уговорима, због чега су неосновани жалбени наводи у погледу постојања разлике између стварне и исказане воље уговорних страна.

На основу изнетог, не стоје ни наводи жалбе о погрешној примени материјалног права, а није основано ни позивање на одредбу члана 194 Закона о парничном поступку, односно да суд није везан правним основом, јер је противно наводима жалбе првостепени суд правилно пошао од релевантних одредби Закона о привредним друштвима када је тумачио праву вољу уговорних страна и правилно закључио да не стоје наводи тужиоца да су уговори о зајму симуловани уговори и да не постоје услови прописани одредбом члана 66 Закона о облигационим односима за тврдњу тужиоца да

се утврди да исти уговори имају правно дејство уговора о докапитализацији, нити постоје други разлози ништавости предметних уговора о зајму.

Остали жалбени наводи којима се побија чињенично стање утврђено у првостепеном поступку не могу бити испитивани у поступку по жалби, јер је реч о пресуди донетој у спору мале вредности, те се у смислу одредбе члана 479. став 1. Закона о парничном поступку пресуда може побијати само због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права.

На основу свега напред изнетог, одлука као изреци је донета применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

JJ/MB

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Милица Милановић-Траиловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Срђан Никић